

pevnost

edice

Leoš
Kyša

Alláhův hněv

Leoš Kyša
ALLÁHŮV HNĚV

Leoš Kyša

ALLÁHŮV HNĚV

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Leoš Kyša, 2011
Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2011
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2011

ISBN 978-80-7425-104-7

*Všem muslimům, které jsem potkal
od vydání „Poutníka z Mohameda“
a kteří mi nechtěli uřezat hlavu.*

1.

Čínský problém

„Chtělo by to anální sex,“ prohlásil zadumaně Sergej. „Ten *Korán* zakazuje, mohli bychom ho zkusit konečně zmáčknout,“ dodal rychle, jako by se snad bál, že nepochopím, o kom je řeč a budu si myslet, že mi dělá neobvyklé návrhy.

„Neboj, Ingi je profesionálka. Ví, co má dělat,“ odpověděl jsem, aniž bych se na něj podíval.

Ani on se mnou nemluvil z očí do očí. Oba jsme totiž fascinovaně civěli na monitor notebooku, na němž se odehrávala poněkud panoptikální soulož mezi skoro šedesátiletým a dost možná stopadesátikilovým mužem, kterému krutá matka příroda nadělila pouhých stopětašedesát centimetrů a vnadnou sedmnáctiletou blondýnou, jejíž přednosti byly nejenom vepředu, ale i vzadu, nahoře, dole a hlavně uprostřed.

Ingrid jsem koupil za dvanáct tisíc kreditů a za toho půl roku, co pro mě pracovala, jsem téhle investice ještě nelitoval jedinou sekundu. Kráska s německými kořeny se narodila ve třetí generaci otroků. Už od nějakých jedenácti let ji její majitel využíval k sexuálním radovánkám. V šestnácti jej přestala přitahovat, a tak putovala na trh. Párkrát změnila majitele, až jsem ji v aukci na otrokářské lodi, patřící

jednomu z nejvýznačnějších muslimských otrokářských syndikátů, koupil já.

Mohu-li to vůbec posoudit, Ingrid mi byla oddaná jako snad nikdo z lidí, s nimiž jsem v životě pracoval. Věnoval jsem jí totiž svobodu a na první pohled tím těch dvanáct táců vyhodil do kanálu. Dal jsem jí dokonce i práci. Jen co jsem jako její majitel využil svého práva a vymazal ji doživotně ze seznamu otroků, nabídl jsem jí, aby svou duši upsala jeho blahorodí Vladimírovi třináctému, carovi Ruského dominia. Respektive jeho tajné službě. Souhlasila.

Když jsem s ní o tom poprvé mluvil, bála se, že si z ní dělám legraci. Ale když konečně pochopila, že si nevymýšlím, souhlasila bez výhrad. Od té doby jí není žádná práce proti mysli. Ani sex s někým, jako je jeho eminence, velvyslanec Muslimské federace na nezávislé planetě Alcor, Ibn Ridá.

Koneckonců, Ingrid bere sex jako práci. Od chvíle, co jí první majitel sebral panenku a dal do ruky bičík, po ní nikdo nechtěl nic jiného. Pro ni je stejné souložit kdykoliv, s kýmkoliv a jakkoliv, jako pro někoho jiného prodávat na trhu jablka.

Jednou z výhod propuštěné otrokyně je její dokonalá znalost arabštiny, která pro ni vedle hovorové němčiny je prakticky mateřským jazykem. Naopak angličtinu slýchávala jen výjimečně od několika otroků, a tak občas mluvila s děsivou výslovností i slovní zásobou.

Ibn Ridá se už po deseti minutách dovádění potil jako Fin v sauně. Těžce oddechoval a chvílemi to vypadalo, že snad dostane infarkt. Přestože ho Ingrid šetřila, co mohla, chtěl se před ní starý tlustý ješita předvést, jaký že je stále pořádný kanec. Bývalá otrokyně mu ten pocit hlasitými výkřiky dopřávala.

„Úplně jsi mě zničil,“ vzdychla vyčerpaně a vyklouzla mu z obětí.

„Ale to ještě není všechno, květinko, dokáží i další věci,“ pnul se pýchou Ibn Ridá.

„Tak na to se těším, ty můj dobyvateli, ale teď musíš obléhat jinou škvírku, tahle je hodně unavená,“ zašvitořila agentka a nastavila diplomatovi zadeček.

„Je fakt skvělá,“ vykřikl radostí Sergej a spokojeně si projel pravačkou po svém krátkém třímilimetrovém sestřihu na hlavě. „Tyhle finty nás na akademii neučili. Kde jste je okoukal, majore?“

„Něco mě naučil Bláha, zbytek je čirá improvizace, poručíku,“ odvětil jsem a konečně si dovolil vítězný úsměv.

Antonín Bláha, dlouholetý šéf speciálních operací carské tajné služby a nyní její svrchovaný vládce, mě skutečně naučil neuvěřitelné věci o špiónském řemesle. Tou hlavní bylo, že fantazii se meze nekladou a žádný trik není natolik špinavý, aby nešel použít ku prospěchu Ruského impéria.

Tohle Sergej, kluk z dobré ruské rodiny, který se stal špiónem díky vynikajícím výsledkům na vojenské akademii, nikdy nemohl pochopit. To já nastoupil k rozvědce díky tomu, že jsem kdysi dokázal dobře vraždit muslimy. To je něco, co nemusíte studovat. Je to věc, která vám jde sama od ruky, když džihádistická invaze na vaši rodnou planetu připraví o život polovinu vašich přátel, příbuzných a manželku k tomu. Když jsme sečetli mrtvé, nabídli nám Rusové, že kdo touží po pomstě, tomu dají uniformu a zbraň. Kdo by odmítl?

Džihádisté jsou fanatická skupina, která touží jedině po tom, aby ve vesmíru nežil jediný člověk, který nevyznává, že Mohamed je prorok Boží a cesta, která k tomu vede, není přesvědčování argumenty, ale prostě zabíjení těch, kdo

s tím nesouhlasí. Oficiálně se jedná o teroristické jednotky. Ve skutečnosti je ale finančně a materiálně podporuje Rada imámů, vláda Muslimské federace, nejmocnější síly ve vesmíru, jíž dnes podléhá pětapadesát obyvatelných planet a další desítky neobyvatelných. Co je proti tomu carových deset planetek nebo Americká unie sdružující jen něco málo přes dvacet vesmírných světů?

Ibn Ridovo anální dobrodružství trvalo sotva minutu. Načež se s mohutným výdechem svalil na Ingrid. Nejdřív jsem se leknul, že skutečně dostal infarkt, a pak, že mou agentku definitivně zalehl. Nestalo se ani jedno. Propuštěná otrokyně se z pod něj ladně vysoukala a začala mu prostěradlem utírat pot, který se z něj řinul v proudech připomínajících jarní záplavy na Hvozdu.

Dala mu dokonce i pár polibků na různé části těla a uvaďající pohlaví. Tuhle holku nešlo neobdivovat. Jen co naše práce tady skončí, pošlu ji do Vladimírovy Země, hlavní planety Ruského impéria, na zpravodajský kurz. Ingrid je prostě talent, který se musí rozvíjet.

„Byl jsi skvělý. Ještě se mi nestalo, že by mě nějaký muž tak vzrušil.“ Lhala tak přesvědčivě, že bych tomu možná uvěřil i já, kdybych jí to samé v té stejné posteli neslyšel vyprávět minulý čtvrtek americkému vojenskému atašé.

„To je zkušenost, květinko, a samozřejmě charisma,“ lhal pro změnu Ibn Ridá. Na rozdíl od Ingrid, on svým slovům věřil.

„Přitahují mě muži jako ty, statní a mocní,“ švitořila agentka a vrhla na velvyslance jeden dlouhý obdivný sexy pohled.

„A budu ještě mocnější,“ zapýřila se jeho eminence a my se Sergejem zbystřili pozornost.

„Jak to?“ zkusil jsem Ingrid napovědět otázku.

„Jak to?“ zeptala se Ingrid, jako by mě skutečně uslyšela i přes desetikilometrovou vzdálenost, která dělila její apartmá v hotelu *Casablanca* a náš konspirační byt v patnáctipatrovém nájemním domě na okraji Muharramu, hlavního města Alcoru.

„Brzo se stanu guvernérem téhle planety, květinko.“

„Guvernérem? Vždyť tady žádný guvernér není. Tohle je nezávislá planeta s vlastní vládou, jak bys mohl být guvernér?“ zabrnkala na strunku naivní milenky blondýnka.

„Je to jenom otázka času, věř mi. Ale nikomu o tom nesmíš říct zatím ani slovo, chápeš? Když budeš mlčet, udělám tě jednou svojí třetí manželkou.“

„Ach, Bože, to je úžasné! Miluji tě, lásko, já jsem tak šťastná,“ zašvitořila Ingrid jako nejhoupější postava z té nejhoupější mýdlové opery ve vesmíru a vrhla se usychajícím velvyslanci kolem krku.

Zato já jsem se okamžitě vrhnul k trezoru, schovanému pod jednou z postelí.

„Tak a jsme až po uši v pěkných sračkách. Tohle znamená jediné invazi na Alcor,“ přeložil jsem Sergejovi velvyslancovo uřeknutí.

„A do prdele,“ prohlásil více než trefně agent.

* * *

Z trezoru jsem vytáhl dvě pistole Makarov vzor 2058 na osm devítimilimetrových nábojů s elektronickým tlumičem. Jednu jsem hodil po Sergejovi a druhou si zastrčil za opasek kalhot.

Měl jsem sice raději S7, masivní pistoli na padesát nábojů, konstruovanou na základě legendární pistole M950, jenže

její problém spočíval ve velikosti a váze. Když chtěl člověk působit nenápadně a nevzbudit pozornost čím dál podrážděnější alcorcké policie, nemohla se mu někde na těle bouchlit dvě kila smrtícího železa. Nechal jsem S7 v trezoru, zabouchl dvířka a vyplazil se z pod postele.

„Pošli okamžitě kurýra na oběžnou dráhu, aby odvysílal všechno, co jsme viděli. Ty sexuální kousky samozřejmě vynechej.“

„Neriskneme poslat zprávu z planety?“

„Ne, Alcor je jako pekelně podrážděný včelí úl a nepochybují, že tu místní i mohamedáni mají tuny techniky, která by mohla zprávu zachytit. Vysílání z lodě na oběžné dráze je bezpečnější. I tak použij kódování číslo šest.“

„Jasně, majore,“ rozhodl se neprotestovat poručík.

„Dej echo i našemu velvyslanci, ať pro jistotu odešle nepotřebné zaměstnance ambasády na dovolenou. Hlavně ať to provede nenápadně.“

„Co operace Číňan?“ zeptal se Sergej.

„To zařídím sám. Budeme muset přestat jednat v rukavičkách.“

* * *

Se zatnutými zuby jsem překonával nutkání brát schody po dvou, případně po třech. Trčím na téhle planetě přes dva měsíce a naše vyjednávání s lidmi Li van der Brukena, Číňana, který má z mně nepochopitelných důvodů holandské příjmení, stále nevedla nikam. Pokud se na oběžné dráze planety objeví invazní flotila Muslimské federace, budeme rádi, když se odsud ve zdraví dostaneme sami, natož s rodinou nejvýznamnějšího žijícího muslimského disidenta.

Vyšel jsem na ulici a usilovně pátral po nejbližším vznášedle taxislužby. Kromě toho jsem rutinně kontroloval, jestli mě někdo nesleduje. Přestože bylo sedmnáct hodin, tedy prakticky poledne, ve zdejším dvaatřicetihodinovém dni bylo okolí domu víceméně prázdné. Na ulicích se v dohledu pohybovalo jen několik vznášedel a čtyřčlenná policejní hlídka ozbrojená samopaly a v neprůstřelných vestách. Přitom do zákazu nočního vycházení zbývalo ještě dlouhých šest hodin.

„Zdravíme vás, občane. Prosím, legitimujte se,“ vyzval mě arabštinou s těžkým alcorským přízvukem jeden z policistů. Pouze on popošel blíž ke mně. Jeho partáci stáli přes tři metry dál, odjistili samopaly a mířili na mě.

Beze slova jsem vytáhl čipovou kartičku v ruských národních barvách – modré, bílé a červené. Policista povytáhl překvapeně obočí a strčil ji do identifikátoru. Pro tyhle případy jsem vlastnil ruskou diplomatickou kartu, která mě označovala nejen jako podnikatele, ale hlavně jako šéfa Ruské obchodní komory na Alcoru Pavla Voroskina.

„V pořádku,“ konstatoval celkem zbytečně policista a vrátil mi průkaz.

Místo odpovědi jsem ho jenom počastoval úsměvem. Snažil jsem se do něj dát pochopení pro jejich těžkou práci, ale obávám se, že vzhledem k mému napětí šlo o dost křečovitou parodii na úsměv z reklamy na zubní pastu.

Konečně se ze zatačky vyřítil otráskaný žlutý taxík. Jeho řidička naštěstí upozorovala mé zběsilé máchání rukama a zastavila.

„Čínská čtvrt,“ zavelel jsem, jen co jsem dosedl na zadní sedačku.

„To těžko, šéfe. Hodím vás maximálně na křižovatku páté a jedenácté ulice. Včera v noci někdo vypálil mešitu na

okraji čínský čtvrti a teď se tam poflakuje Muslimské bratrstvo. Jako vždycky hlídají na ochranu bohabojných muslimů a už tam zlynčovali tři lidi kvůli tomu, že měli křížek na krku,“ oznámila mi chraplavým hlasem taxikářka (podle pachu ve vznášedle, poznamenaným tisíci vykouřenými cigarety).

Ona sice na krku žádný křížek neměla, což prozrazovalo odhalené obří poprsí vykukující z poněkud infantilní fialové halenky, ale vzhledem k tomu, že její černé kučeravé vlasy nezakrýval žádný šátek, stačilo by i tohle k tomu, aby se na ni rozparádění hoši z Muslimského bratrstva vrhli se železnými tyčemi a řetězy.

„V pohodě, stačí mi i ta křížovatka,“ oznámil jsem. Taxikářka, které mohlo být klidně třicet stejně jako padesát, zařadila rychlost a vyrazila na opačnou stranu města.

Cesta trvala skoro hodinu. Museli jsme objíždět uzavírky kvůli povolené demonstraci na podporu sekulární vlády Alcoru, kterou na dnešek svolala armáda. Rádio v taxíku hlásilo, že se na ní sešlo na padesát tisíc obyvatel milionového města. Podle toho, co jsem přes okno viděl já, jich mohly být maximálně tři tisíce.

„Vy nejste zdejší, že?“ zeptala se zničehonic taxikářka, když jsme se konečně propletli přes centrum.

„Pracuji na ruské ambasádě. Mám na starosti kulturní a obchodní styky s Alcorem.“

„Tak to si teda v poslední době moc kultury neužijete, co?“

„To byste se divila,“ odpověděl jsem mnohoznačně a vzpomněl si přitom na přímé přenosy z hotelového pokoje Ingrid.

„Slyšela jsem, že v Rusku všichni strašně kouří,“ nadhodila taxikářka.

„Klidně si zapalte. Já jsem sice přestal, ale nevádí mi to,“ pochopil jsem, kam míří.

„Dík,“ zamumlala, stabilizovala volant kolenem pravé nohy a zapálila si.

„Alcor bejval šťastná planeta. Muslimové, křesťani, bezvěrci a pár židů, všichni si tu žili po svém. Jenže co začala ta posraná válka, jde to s náma od desíti k pěti.“ Bez ohledu na to, že šlo o její vlastní taxík, si demonstrativně uplivila na podlahu. Nevypadalo to, že se mnou zkouší navázat dialog. Spíš si jen potřebovala nahlas povzdechnout.

Válka mezi Muslimskou federací a Americkou unií vypukla před dvěma lety. Američané v ní zpočátku dostávali pěkně na frak, ale nakonec se jim podařilo dosáhnout pár dílčích vítězství a s pomocí diplomatického tlaku Ruska a nezávislých planet uzavřely obě strany příměří a zasedly k jednacímu stolu.

Za ty dva roky ovšem nedohodly vůbec nic. Jediné, co se děje, je, že všichni, včetně nás, od té doby zbrojí jako o život a chystají se na pokračování přerušného konfliktu.

I když přerušného... Válka zuří dál, akorát jinými prostředky. Muslimové zásobují zbraněmi a lidmi džihádisty, kteří přepadávají nemuslimské lodě a čerstvě osidlované planety bez dostatečné ochrany.

Pro Američany podobnou práci odvádějí korzáři. Pirátské lodě ve vesmíru řádily vždycky, poslední dobou jich ovšem rapidně přibýlo. Zvláště těch, které zásadně přepadávají pouze vojenské a obchodní lodě patřící k Muslimské unii.

Každá ze stran se také snaží získat do své sféry vlivu co nejvíce nezávislých planet. A na Alcoru prohrávají Američané na plné čáře. Muslimským agentům se podařilo uvrhnout většinu planety do chaosu. Kromě atentátů na nejdůležitější

politiky došlo i k několika teroristickým útokům na zdejší muslimy a k vypálení nebo vyhození do povětří desítek mešit a modliteben.

Rada imámů proto už několikrát zaslala alcorské administrativě důraznou žádost o důslednou ochranu muslimských životů. Podle toho, co jsme věděli my, o život své souvěrce připravovala hlavně muslimská tajná služba, používající poněkud scestný název náboženská policie. Většinu bomb v mešitách měli na svědomí oni.

Jenže zdejší muslimská pátá kolona – Muslimské bratrstvo – dokázala vždy šikovně ukázat směrem ke křížům na alcorských kostelech. Kdo by se pak divil, když jich rozhořčený dav v touze po odvetě pár vypálí?

Taxikářka v sobě nakonec našla dost odvahy, aby mě zavezla až na okraj čínské čtvrti. Zřejmě jí trochu kuráže dodaly oddíly alcorské armády v ulicích, které jsme cestou potkali.

„Deset kreditů.“

„Vy neberete alcorské koruny?“ podivil jsem se.

„Muslimské kredity jsou jistota, ale jestli nemáte, můžete platit korunama.“

Věnoval jsem jí dvanáct kreditů, odmítl nabízené potvrzení, a vydal se vstříc otevřené náruči čínské čtvrti vonící po pekingské kachně, smažených houbách a kari.

* * *

V čínské čtvrti bylo živo. Jako by se zdejších obyvatel venkovní problémy vůbec netýkaly. Čínská čtvrtí byl svět sám pro sebe, kterému jsem jako jednomu z mála nerozuměl. Zatímco většina národů planety Země se pod hrozbou totální

války buď asimilovala nebo nasedla do lodí a vyrazila kolonizovat vesmír, Číňané se rozhodli, že si to s muslimy rozdají o vládu nad planetou. A prohráli.

Ke slovu přišly jaderné zbraně a dodnes jsou mnohá území bývalé Číny kvůli radiaci nepřístupná. Čínské otrokyně se dnes jako extrémně nedostatkové zboží vyvažují zlatem a na některých planetách se dokonce rozmohla pověra, že spatřit tři Číňany v jeden den přináší štěstí.

Co se tohohle týče, lidé na Alcoru museli být absolutní klikaři. Číňanů zde žilo několik tisíc. Mnozí z nich se hlásili k islámu, ale hodně jich prakticovalo zakázaný buddhismus nebo jim to bylo všechno jedno. Faktem je, že zdejší Číňané drželi při sobě bez ohledu na původ a náboženství.

Propletl jsem se úzkými uličkami přes několik čt pouličních prodavačů ovoce, zeleniny a čerstvého masa až skoro do samého srdce čtvrti. Tu tvořily hlavně restaurace. Po obvodu ty pro chudší, pak pro střední třídu a nakonec nejluxusnější, kde jedna porce rybí polévky stála víc než jinde lidský život.

V restauraci *U Červené opice*, která si držela celkem rozumnou cenovou úroveň, byla obsazena třetina stolů. Většinou Číňany nebo míšenci. Vyšvihl jsem se na stoličku před prázdným barem a pohledem přivolał štíhlou, vrásčitou číšnici v tradičním oděvu. Ani jsem ji nenechal říct obligátní „budete obědvat?“ a objednal jsem si *voňavou a křehkou kachnu*.

U nejbližšího stolku sedělo pět zachmuřených Asiatů a dost vzrušeně se svou rodnou řečí dohadovalo. Všichni kouřili jako o život. Kouř se rozpadal na malé neviditelné kousíčky, které se mi nenápadně, ale o to urputněji draly do nosu. Na jednu stranu mi kouř vadil, na druhou mě jako dva

roky abstinujícího kuřáka lákal medovým hlasem k tomu, abych si zapálil cigaretu. Alespoň jednu jedinou cigaretu.

Z duševního zápasu mě ani ne po deseti minutách vyrušila číšnice, která barpult přede mnou obšťastnila talířem kachny, miskou rýže a miskou omáčky. Jako každému bílému návštěvníkovi, který sem zavítal, mi místo hůlek donesla příbor. Lesknul se novotou. Kachna byla skutečně vynikající. Snědl jsem půlku, než jsem se přinutil zastavit a přivolat obsluhu.

„Nějaký problém, pane?“

„Co jste mi to dala? To je naprosto otřesné. Maso je úplně vysušené. Tu nebohou kachnu jste museli mít v mrazáku nejmíň rok, než jste ji ohřáli v troubě a hodili na talíř. A vsadím se, že na tom talíři ležela od rána. Chci okamžitě mluvit s vedoucím.“

S poslední větou jsem zvýšil hlas, čímž jsem si vyžádal pozornost diskutérů.

„Zavolám vám šéfa,“ oznámila mi naopak tlumeně číšnice. Než odešla, dovolila si dvousekundový zkoumavý pohled na kachnu, a když jí na ní nepřišlo nic závadného, odfrkla si a vyrazila do útrob restaurace.

Vrátila se až za šest minut v doprovodu vysokého hubeného Číňana s černou patkou načesanou na pravou stranu. Když jsem ho spatřil, tvářil se otráveně. Tedy jen do chvíle, než mě uviděl. V prvním okamžiku se lekl a lehce potřásl hlavou. Divoce se pak několikrát rozhlédl po restauraci, jako by někoho hledal a skoro doběhl za mnou k baru.

„Je mi líto, že vám jídlo nechutnalo, pane. Dovolil bych si vám jako omluvu nabídnout pozvání na sklenici švestkového vína u mě v kanceláři a mezitím vám kuchař připraví skutečně čerstvou a kvalitní porci kachny.“ Strach z tváře zmizel a nahradil ho profesionální úsměv.

„Dobrá,“ zamumlal jsem, nechal odloženou bundu na pultu a následoval Číňana do jeho kanceláře.

* * *

„Zbláznil jste se? Říkal jsem vám, že sem máte jít jenom v případě nejvyšší nouze. Celá restaurace je hlídaná. Agenti federace to tady obcházejí jak hladové kočky rybárnu,“ vychrtil na mě, jen co zavřel dveře kanceláře číšníci před nosem. Po předchozím servilním úsměvu ani stopa.

„Musím mluvit s dcerou Li van der Brukena.“

Číňan intenzivně potřásl hlavou. „Teď to rozhodně není možné. Až bude čistý vzduch, kontaktujeme vás běžným způsobem.“

„Čistý vzduch už nikdy nebude.“

„To my už nějak zařídíme, nebojte se,“ snažil se dát do svého hlasu co nejvíc klidu restaurátér.

„Zařídíte velký kulový. Musíme dostat van der Brukena okamžitě odsud.“

„Prosím?“

„Nepros a doved' mě k němu. K týhle zasraný planetě se blíží invazní flotila s půlměsícem a dal bych ruku do ohně za to, že jen co to tady ovládnou, se chlapani boubelatí mohamedánští pustí do hledání ztraceného žlutého génia prostě tak, že budou střílet jednoho Číňana za druhým, dokud nenajdou toho pravého.“

Čínské větě, kterou vypustil z úst, jsem nerozuměl, ale tipnul bych si, že šlo o kletbu nejhrubšího zrna.

Posadil se na stůl a zhluboka dýchal, aby se uklidnil.

„Nemůžu jít nikam. Víím, že mě sledují. Jenom v noci je dokáží setřást a musím se na to pořádně připravit. Nemůžu

jim ani poslat zprávu. Nepoužívají žádné komunikační prostředky kvůli sledování a odposlechům.“

„Kolik lidí ti obvykle dělá stíny?“

„Vím o třech.“

„Dobře, to nebude žádný problém. Já se vrátím dolů dát si tu slíbenou novou kachnu a ty za půl hodiny vyrazíš za panem Li. O zbytek už se postarám.“

* * *

Restauratér byl nervózní jako pes v baráku plném hárajících fen. Několikrát se nenápadně prošel kolem barpultu, abych si určitě všiml, že odchází, a loudavým krokem vyrazil ven. Nechal jsem na stole útratu za dvě kachny a poněkud ležérnějším krokem vyrazil za ním.

V ulicích už se trošku uklidnil. Zastavoval se u stánků i obchodů a zřejmě domlouval budoucí dodávky surovin pro *Červenou opici*. Měl skutečně stíny. Všiml jsem si ale jenom dvou.

Ten první byl zhruba čtyřicetiletý Arab. Na hlavě měl přerůstajícího ježka, byl hladce oholený, hubený a vysoký asi sto sedmdesát centimetrů. Za Číňanem vyrazil z kavárny naproti restauraci. Asi po čtyřech stech metrech ho vystřídal holohlavý hromotluk.

Těmhle typům se říkalo puzzle. Od každé rasy měl něco. Trošku černoch, trochu běloch, něco z Araba a šikmé asiatské oči. Museli se spolu domlouvat vysílačkou. Sehraná dvojka. Střídali se zhruba co půl kilometru, aby si jich restauratér nevšiml.

Zkoušel jsem čekat na třetí stín, o kterém mluvil, ale dnes měli zřejmě šichtu jenom ve dvou. Když se vystřídali

počtvrté, bylo načase jednat. Těm dvěma totiž mohlo začít být nápadné, proč Číňan bloumá bezcílně ulicemi už víc než hodinu. Stačilo počkat na správný okamžik a situaci.

Jenomže ani jedno z toho nechtělo nastat. V životě se mi už několikrát vyplatilo pravidlo, že věci se sice mají promýšlet, ale že někdy je nejučinnější na to prostě skočit a tím všem vyrazit dech.

Nenápadně jsem vsunul pistoli do kapsy kabátu a odjistil ji. Majitel *Červené opice* se zastavil u stánku se zelím a začal si prohlížet hlávky. Arab pomalu došel k obchodu s dámskou konfekcí a skutečně vypadal, jako by ho zaujala nová kolekce plavek návrhářky Marie Tyrn, která se vyznačovala tím, že použitá látka měnila barvy a někdy i na pár sekund zprůhledněla.

Pomalou jsem se k němu blížil. Sledoval jsem jej periferním viděním a držel stále stejný rytmus chůze. Okamžik, kdy budu muset jednat, si nemůžu načasovat. Kdybych zpomalil nebo zrychlil, určitě by mu došlo, že něco není v pořádku.

V dosahu padesáti metrů od nás se pohybovalo šest lidí. Nikdo se nedíval na mě, ani na Araba. Přiblížil jsem se na pět metrů k výkladu. Lehce jsem nadzvedl ruku v kapse kabátu. V tu chvíli se dal Číňan zase do pohybu. Arab ho spatřil, přestal se věnovat lodičkám a vykročil. Udělal dva kroky a sesul se k zemi.

První rána šla do břicha ze dvou metrů. Nezpomalil jsem. Dělal jsem, že ho nevidím. Když jsem ho míjel, vystřelil jsem ještě jednou.

Ušel jsem deset kroků. Nikdo si mrtvolu nevšiml. Dalších deset a až pak zazněl výkřik. V čínštině. Nějaký ženský hlas hystericky křičel. Přidal jsem do kroku. Ne moc rychle, abych nevypadal nápadně. Jenom trochu. O dva bloky dál

jsem dohnal svého Číňana. I přes studený vzduch, který mohl mít tak patnáct stupňů Celsia, se mu na čele chvěly kapky potu.

„Vy jste ho zabil?“ zašeptal.

„Jo, a teď už pojďme, než se vrátí jeho kamarád.“

* * *

Ušli jsme dva bloky, když se konečně ozvala houkačka sanitky a pár sekund po ní i ta policejní.

„Neměl jste ho zabít. Teď po nás půjdou skutečně ostře,“ vyčetl mi Číňan, když jsme se na chvíli zastavili, abych zkontroloval, že nás už nikdo nesleduje.

„Jinak bychom se ho nezbavili. Navíc jsem vám už řekl, že nemáme času nazbyt.“

„Jenom jestli je to pravda,“ prohlásil nedůvěřivě.

„Raději znovu vyražme,“ utnul jsem případnou hádku. Nepotřebuji přemlouvat o své pravdě kurýra. Nechám si argumenty až pro Liovu dceru.

V místě, kam mě zavedl, jsem ještě nikdy nebyl. Nejen to, já o něm ani neslyšel. Šlo o okrajovou část čínské čtvrti, která se nedala nazvat jinak než ghetto.

Staré, většinou desetipatrové domy, už na většině míst ztratily omítku. Opíraly se jeden o druhý a uličky mezi nimi byly široké akorát tak na jednu rikšu. Nad uličkami vlály ve větru kusy prádla, navěšené na prádelní šňůry. I v plném slunečním světle tak bylo v uličkách poměrně temno a chladno.

Venku se pohybovali výhradně jenom Asiati. Rozeznával jsem mezi nimi jemné nuance, takže určitě všichni nebyli pouze čistokrevní Chanové, ale i tak jsem si se svým ryze